

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

Документ за разглеждане в заседание

A7-0070/2011

22.3.2011

ДОКЛАД

относно бъдещата европейска политика в областта на международните
инвестиции
(2010/2203(INI))

Комисия по международна търговия

Докладчик: Kader Arif

СЪДЪРЖАНИЕ

	Страница
ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ.....	3
ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ.....	12
СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО РАЗВИТИЕ	17
СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ИКОНОМИЧЕСКИ И ПАРИЧНИ ВЪПРОСИ .	22
РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ	26

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

относно бъдещата европейска политика в областта на международните инвестиции (2010/2203(INI))

Европейският парламент,

- като взе предвид съобщението на Комисията до Съвета, Европейския парламент, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите от 7 юли 2010 г., озаглавено „Към цялостна европейска политика в областта на международните инвестиции“ (СОМ(2010)0343), както и предложението на Комисията от 7 юли 2010 г. за Регламент на Европейския парламент и на Съвета за одобряване на преходни разпоредби за двустранни инвестиционни споразумения (ДИС) между държавите-членки и трети държави (СОМ(2010)0344),
 - като взе предвид съобщението на Комисията от 3 март 2010 г. озаглавено „Европа 2020 - стратегия за интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж“ (СОМ(2010)2020), и съобщението на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите от 9 ноември 2010 г., озаглавено „Търговия, растеж и световни дела. Търговската политика като ключов елемент на стратегията ЕС - 2020“ (СОМ(2010)0612),
 - като взе предвид заключенията на Съвета от 25 октомври 2010 г. относно цялостна европейска политика в областта на международните инвестиции¹,
 - като взе предвид актуализираните „Ръководни насоки на ОИСР за мултинационалните предприятия“,
 - като взе предвид практиката на Съда на Европейския съюз по дела за неизпълнение на задължения от държавите-членки и по-конкретно решението от 3 март 2009 г. по делото Комисията срещу Австрия (Дело С-205/06), решението от 3 март 2009 г. по делото Комисията срещу Швеция (Дело С-249/06), и решението от 19 ноември 2009 г. по делото Комисията срещу Финландия (Дело С-118/07),
 - като взе предвид член 48 от своя правилник,
 - като взе предвид доклада на Комисията по международна търговия и становищата на Комисията по развитие и Комисията по икономически и парични въпроси (А7-0070/2011),
- А. като има предвид, че Договорът от Лисабон включи преките чуждестранни инвестиции в областта на изключителната компетентност на ЕС, както това е посочено в членове 3, параграф 1, буква д, 206 и 207 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС),
- Б. като има предвид, че от 1959 г. на двустранно равнище държавите-членки са

¹ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/agricult/117328.pdf.

склучили над 1200 двустранни инвестиционни споразумения, а като цяло бяха склучени близо 3000 двустранни инвестиционни споразумения,

- В. като има предвид, че вътрешните инвестиции могат да подобрят конкурентоспособността на приемащите държави и че същевременно е възможно, в случай на външни инвестиции, да се окаже необходимо предоставянето на помощ за приспособяване на нискоквалифицирани работници; като има предвид, че всяко правителство носи отговорност да насърчава благоприятното въздействие на инвестициите, като същевременно предотвратява възможните увреждащи последици от тях,
- Г. като има предвид, че членове 206 и 207 от ДФЕС не съдържат определение за ПЧИ, а Съдът на Европейския съюз¹ уточни разбирането си за термина ПЧИ въз основа на три критерии: тя следва да се счита за дълготрайна инвестиция, която представлява най-малко 10% от собствения капитал/дялове от дъщерно дружество и предоставя на инвеститора управленски контрол над дейностите на дъщерното дружество; като има предвид, че посоченото определение съответства на това на МВФ и ОИСР и се различава, най-вече от това за портфейлни инвестиции и права върху интелектуалната собственост; като има предвид, че е трудно да се направи ясно разграничение между ПЧИ и портфейлните инвестиции, и е трудно да се приложи едно строго правно определение в инвестиционната практика на реалния свят,
- Д. като има предвид, че някои държави-членки използват широкообхватни определения на термина „чуждестранен инвеститор“, съгласно които дори само пощенски адрес се счита за достатъчен за определяне на националността на дадено предприятие, като има предвид, че това позволи на някои предприятия да внесат иски срещу собствените си държави въз основа на подписани с трети държави ДИС, като има предвид, че всяко европейско дружество следва да може да се позове на бъдещи инвестиционни споразумения на ЕС или споразумения за свободна търговия, съдържащи посветени на инвестициите глави,
- Е. като има предвид, че появата на нови държави като местни или световни сили, разполагащи с голям капацитет за инвестиции, измени класическата представа, според която инвеститорите произхождаха единствено от развитите държави,
- Ж. като има предвид, че след първите дела за уреждане на спорове от 90-те години и въпреки положителния като цяло опит, бяха изяснени голям брой проблеми, дължащи се на употребата на неясен език в споразуменията, който оставя отворена възможността за тълкуване, най-вече относно възможността от възникване на конфликти между частни интереси и регулаторните функции на публичните органи, например случаите, при които приемането на легитимно законодателство е довело до осъждането на държава от международен арбитраж заради нарушаване на принципа на „справедливо и безпристрастно третиране“,
- З. като има предвид, че САЩ и Канада, които са сред първите държави, срещу които са постановени подобни решения, приеха собствен модел на ДИС, с цел да

¹ Съдебно решение от 12 декември 2006 г. по дело Test Claimants in the FII Group Litigation срещу Commissioners of Inland Revenue (Дело C-446/04).

ограничат обхвата на съдебното тълкуване и да гарантират по-добра защита за областта на публична намеса,

- И. като има предвид, че Комисията състави списък от държави, които ще бъдат привилегирани партньори при преговорите за първите споразумения за инвестиции (Канада, Китай, Индия, Меркосур, Русия и Сингапур),
- Й. като има предвид, че новосъздадената Европейска служба за външна дейност (ЕСВД) засилва и световното присъствие и роля на ЕС, включително насърчаването и защитата на търговските цели на ЕС, в областта на инвестициите,
 - 1. признава, че в резултат на Договора от Лисабон, ПЧИ сега попадат в обхвата на изключителната компетентност на ЕС; отбелязва, че посочената нова компетентност на ЕС представлява двойно предизвикателство, от една страна, за управлението на действащите ДИС и, от друга, за определянето на европейска инвестиционна политика, която отговаря на очакванията на инвеститорите и държавите-бенефициери, но също така на по-широките икономически интереси на ЕС и целите на външната политика;
 - 2. приветства тази нова област на компетентност на ЕС и призовава Комисията и държавите-членки да използват тази възможност, за да изградят съвместно с Парламента интегрирана и последователна инвестиционно политика, която насърчава висококачествени инвестиции и допринася позитивно за икономическия напредък в световен мащаб и за устойчивото развитие; отбелязва, че Парламентът трябва да бъде включен в подходяща степен в определянето на бъдещата инвестиционна политика, както и че това изисква надлежно консултиране относно мандатите за предстоящите преговори, както и предоставяне на редовна и съществена информация за състоянието на текущите преговори;
 - 3. отбелязва, че ЕС представлява важен икономически блок, които понася значителна тежест при преговорите; счита, че една обща инвестиционна политика ще отговори на очакванията както на инвеститорите, така и на заинтересованите държави, и ще помогне за повишаването на конкурентоспособността на ЕС и неговите предприятия и за увеличаването на заетостта;
 - 4. посочва необходимостта от координирана европейска рамка, която е предназначена да осигурява сигурност и да насърчава утвърждаването на принципите и целите на ЕС;
 - 5. припомня, че в настоящата фаза на глобализацията се наблюдава драстично увеличение на ПЧИ, които през 2007 г. – годината, преди инвестициите да бъдат засегнати от световната икономическа и финансова криза, достигнаха рекордното равнище от 1 500 милиарда евро, като ЕС беше най-големият източник на ПЧИ в цялата световна икономика; все пак подчертава, че през 2008 и 2009 г. в резултат на световната финансова и икономическа криза, инвестициите спаднаха; подчертава също така, че около 80% от общата стойност на всички ПЧИ засяга трансгранични сливания и придобивания;
 - 6. приветства съобщението на Комисията „Към цялостна европейска политика в

областта на международните инвестиции“, но подчертава, че е необходимо насочването на по-широк фокус върху защитата на инвеститорите да бъде придружено с повече внимание към правото да се защити капацитетът за регулиране на държавата и за изпълнение от страна на ЕС на задължението да съгласува политиките за развитие;

7. счита, че инвестициите могат да имат положително отражение върху растежа и трудовата заетост не само в ЕС, но и в развиващите се страни, тъй като инвеститорите активно допринасят за целите за развитие на приемащите държави, като подпомагат например местната икономика чрез трансфер на технологии и използват местен труд и производствени ресурси;
8. призовава Комисията да вземе предвид уроците, научени на многостранно, множествено и двустранно равнище, най-вече във връзка с провала на преговорите на ОИСР за сключване на многостранно споразумение за инвестициите;
9. настоятелно призовава Комисията да разработи стратегията на ЕС за инвестициите внимателно и координирано, като използва най-добрите практики в областта на ДИС; отбелязва различията в съдържанието на споразуменията на държавите-членки и призовава Комисията да отстрани тези различия, за да се осигури стабилен образец на равнището на ЕС за инвестиционните споразумения, който ще подлежи на корекции и в зависимост от равнището на развитие на партньорската държава;
10. призовава Комисията да оповести възможно най-бързо незадължителни насоки под формата на образец на ДИС, които могат да се използват от държавите-членки с цел да се повиши сигурността и последователността;

Определения и приложно поле

11. призовава Комисията да предостави ясно определение на инвестициите, които подлежат на защита, включително ПЧИ и портфейлните инвестиции; счита все пак, че спекулативните форми на инвестиции във вида, определен от Комисията, не следва да се защитават; подчертава, че когато в приложното поле на инвестиционното споразумение са включени правата върху интелектуалната собственост, включително споразуменията, за които вече са предложени проектомандати, разпоредбите следва да избягват неблагоприятно въздействие върху производството на генерични лекарствени продукти и трябва да спазват предвидените от споразумението ТРИПС изключения в областта на общественото здраве;
12. отбелязва със загриженост, че преговарянето по широка гама от инвестиции би довело до смесването на областите на изключителна и споделена компетентност;
13. призовава за въвеждане на термина „инвеститор от ЕС“, който, отразявайки духа на член 207 от ДФЕС, би подчертал важността на насърчаването на инвеститорите от всички държави-членки при равни условия, гарантирайки им условия за функциониране и защита на техните инвестиции на равни начала;
14. припомня, че стандартното ДИС, сключено от държава-членка на ЕС използва

широко определение за „чуждестранен инвеститор“; призовава Комисията да направи оценка дали поради тази причина не са допуснати злоупотреби; призовава Комисията въз основа на тази оценка да предостави ясно определение на понятието „чуждестранен инвеститор“ и да използва най-новите критерии на ОИСР за определяне на понятието ПЧИ;

Защита на инвеститорите

15. подчертава, че защитата на всички инвеститори от ЕС трябва да остане основен приоритет за инвестиционните споразумения;
16. отбелязва, че договарянето на ДИС е процес, който отнема време; призовава Комисията да инвестира в своите човешки и материални ресурси при преговорите и сключването на инвестиционни споразумения на ЕС;
17. счита, че отправеното от Съвета искане в заключенията във връзка със съобщението искане, че новата европейска правна уредба не следва да се отразява отрицателно върху защитата на инвеститорите и гаранциите, произтичащи от действащите споразумения, може да създаде риск от оспорване на всяко ново споразумение и може да изложи на опасност необходимия баланс между защитата на инвеститорите и защитата на правото на регулиране, в епоха на увеличени вътрешни инвестиции; освен това, счита, че подобна формулировка на критерия за оценяване може да противоречи на смисъла и духа на член 207 от ДФЕС;
18. счита, че необходимостта от установяване на най-добри практики, която се посочва и в заключенията на Съвета, представлява най-разумният и ефективен вариант, който позволява разработването на последователна европейска инвестиционна политика;
19. счита, че бъдещите инвестиционни споразумения, сключени от ЕС, следва да се основават на най-добрите практики, почерпени от опита на държавите-членки и да включват следните стандарти:
 - недопускане на дискриминация (национално третиране и статут на най-облагодетелствана нация) при по-точно формулиране на определението, като се посочи, че чуждестранните и национални инвеститори трябва да работят при „сходни обстоятелства“ и като се позволи известна гъвкавост при клаузата за най-облагодетелствана нация, с цел да не се пречи на процесите на регионална интеграция в развиващите се страни;
 - справедливо и равноправно третиране, определено въз основа на равнището, установено от международното обичайно право,
 - защита срещу пряко и непряко принудително отчуждаване, като се предостави определение, което установява ясен и справедлив баланс между целите за постигане на обществено благополучие и частните интереси, и като се даде възможност за подходящо обезщетение в съответствие с понесените вреди в случай на незаконно принудително отчуждаване;

20. призовава Комисията да направи оценка на потенциалното въздействие на включването на защитна клауза в бъдещите европейски инвестиционни споразумения и да представи доклад както на Европейския парламент, така и на Съвета;
21. призовава Комисията да гарантира реципрочност при договарянето на достъп до пазара с основните търговски партньори от развитите държави и големите нововъзникващи икономики, като същевременно отчита необходимостта чувствителните сектори да бъдат изключени и да се запази асиметрията в търговските отношенията на ЕС с развиващите се страни;
22. отбелязва, че очакваното подобряване на сигурността ще помогне на МСП да инвестират в чужбина, и в тази връзка посочва, че гласът на МСП трябва да бъде чул по време на преговорите;

Защита на правото на регулиране

23. подчертава, че бъдещите инвестиционни споразумения, сключени от ЕС трябва да спазват възможността за публична намеса;
24. изразява дълбоко съжаление по повод равнището на свобода на действие на международните арбитражи за даване на разширително тълкуване на клаузите за защита на инвеститорите, като по този начин се лишава от смисъл установената от публичен орган нормативна уредба; призовава Комисията да установи ясно определени стандарти за защита на инвеститорите, за да се избегнат подобни проблеми в новите инвестиционни споразумения;
25. призовава Комисията да включи във всички бъдещи споразумения специални клаузи, които установяват правото на страните по споразумението да приемат мерки, които наред с другото, уреждат областите на опазване на околната среда, общественото здраве, правата на работниците и потребителите, политиката в областта на промишлеността и културното многообразие;
26. подчертава, че Комисията взема решение според конкретния случай за сектори, които не са обхванати от бъдещите споразумения, например чувствителни сектори като култура, образование, обществено здравеопазване и стратегически сектори, важни за националната отбрана, и призовава Комисията да информира Европейския парламент относно мандата, който ѝ се възлага за всеки отделен случай; отбелязва, че ЕС следва да осъзнава и загрижеността на партньорите си сред развиващите се страни и не следва да настоява за допълнителна либерализация, ако те считат, че тяхното развитие налага защита за определени сектори, най-вече сектора на обществените услуги;

Включване на социални и екологични норми

27. подчертава, че бъдещата политика на ЕС трябва да насърчава също и устойчивите, щадящи околната среда (особено важен въпрос в областта на добивната промишленост) и благоприятстващи висококачествените условия на труд инвестиции в съответните предприятия; призовава Комисията да включва във

всички бъдещи споразумения, препратка към актуализираните Ръководни насоки на ОИСР за мултинационалните предприятия;

28. отново призовава в отнасящите се до инвестициите глави в ССТ във всички подписвани от ЕС споразумения за ССТ да бъде включена клауза за определяне на корпоративната социална отговорност, както и ефективни социални и екологични клаузи;
29. изисква Комисията да оценява как такива клаузи са включени в ДИС на държавите-членки, както и как биха могли да бъдат включени в бъдещи отделни инвестиционни споразумения;
30. приветства факта, че понастоящем редица ДИС съдържат клауза, която не допуска занижаване на степента на защита на законодателството в социалната и екологична област с цел привличане на инвестиции и призовава Комисията да обмисли включването на подобни клаузи в бъдещите споразумения;

Механизъм за уреждане на спорове и отговорност на ЕС

31. счита, че основните промени следва да засегнат действащия режим за уреждане на спорове, така че да включат повече прозрачност, предоставяне на страните на възможност за обжалване, задължение за изчерпване на средствата за правна защита на местно равнище, в случай че те са достатъчно надеждни, за да гарантират справедлив съдебен процес, възможност за използване на подготвени от приятел на съда заключения (*amicus curiae*) и задължение да се избере едно единствено място на държавата на инвеститора за арбитраж;
32. счита, че, за да се гарантира всеобхватна защита на инвестициите, наред с процедурата за уреждане на междудържавни спорове, приложение следва да намери и процедурата за уреждане на спорове между инвеститор и държава,
33. осъзнава, че ЕС не може да използва действащите механизми за уреждане на спорове - Международна конвенция за уреждане на инвестиционни спорове (ICSID) и Комисията на Организацията на обединените нации по международно търговско право (UNCITRAL), тъй като ЕС не членува в нито една от двете организации; призовава ЕС да включи глава относно уреждането на спорове във всеки нов инвестиционен договор на ЕС в съответствие с предложената в настоящата резолюция реформа; изисква Комисията и държавите-членки да поемат отговорностите си на основни международни действащи лица и да работят за осъществяването на необходимите реформи на правилата, уреждащи дейността на Международната конвенция за уреждане на инвестиционни спорове и на Комисията на Организацията на обединените нации по международно търговско право;
34. призовава Комисията да представи решения, които да дадат възможност на малките и средни предприятия да финансират по-добре високите разходи по процедурите за уреждане на спорове.
35. призовава Комисията да представи възможно най-бързо уредба в областта на начина на поделение на отговорностите между равнището на ЕС и националното равнище,

особено във финансово отношение, в случай че ЕС загуби дело при международен арбитраж;

Избор на партньори и правомощия на Парламента

36. подкрепя принципа за бъдещите инвестиционни споразумения на ЕС с предимство да се ползват партньори, които са държави с големи пазарни възможности, но в които чуждестранните инвестиции се нуждаят от повече защита;
37. отбелязва, че инвестиционният риск обикновено е по-висок в развиващите се и най-слабо развитите страни и че силната и ефективна защита на инвеститорите под формата на инвестиционни договори е от ключово значение за защитата на европейските инвеститори и може да подобри управлението, като по този начин постигне необходимата за увеличаването на ПЧИ в тези страни стабилна среда; отбелязва, че за да бъдат по-полезни за тези държави, инвестиционните споразумения следва да се основават и на задълженията на инвеститора по отношение на зачитането на правата на човека и стандартите за борба с корупцията, доколкото те са част от по-широко партньорство между ЕС и развиващите се страни за целите на намаляване на бедността; призовава Комисията да оценява жизнеспособните бъдещи партньори като се основава на най-добрите практики в областта на ДИС на държавите-членки;
38. изразява загриженост във връзка с това, че ПЧИ в най-слабо развитите страни са изключително ограничени и че има тенденция да се концентрират в природни ресурси;
39. счита, че трябва да се окаже по-силна подкрепа на местните дружества в развиващите се страни, по-специално чрез стимули за увеличаване на тяхната производителност, за ангажирането им в по-тясно сътрудничество и за подобряване на уменията на работната ръка – области със значителен потенциал за засилване на икономическото развитие, конкурентоспособността и растежа в развиващите се страни; насърчава също така трансфера на нови екологични технологии на ЕС към развиващите се страни като най-добрият начин за насърчаване на екологичен и устойчив растеж;
40. призовава Комисията и държавите-членки изцяло да вземат предвид позицията на Парламента преди започването на инвестиционните преговори, както и по време на преговорите; припомня съдържанието на рамковото споразумение относно отношенията между Европейския парламент и Комисията, и призовава Комисията да се консултира с Парламента относно проекта за мандат за преговори достатъчно рано, за да може Парламентът да изрази своята позиция, която трябва да бъде надлежно взета предвид от Комисията и Съвета;
41. подчертава необходимостта от включването на ролята на делегациите на ЕСВД в стратегията за бъдещата инвестиционна политика, като признава техните възможности и местно ноу-хау за стратегически предимства при постигането на новите цели на политиката;

42. възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета и на Комисията, както и на държавите-членки, на Икономическия и социален комитет и Комитета на регионите.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ

В съответствие с членове 206 и 207 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) преките чуждестранни инвестиции (ПЧИ) са сред областите на изключителна компетентност на ЕС. Тази промяна със сериозни последствия е двойно предизвикателство — както за управлението на над 1200 двустранни инвестиционни споразумения (ДИС), вече сключени от държавите-членки, така и за формулирането на бъдеща европейска инвестиционна политика, която да отговаря на очакванията на инвеститорите и да е от полза за държавите, като същевременно спазва целите в областта на външните действия на ЕС.

Формулирането на тази бъдеща политика, която ще бъде включена в общата търговска политика, предполага на първо място анализ на инвестиционните политики, водени до момента.

На двустранно равнище от 1959 г. са подписани близо 3000 ДИС. Сключени основно между развити и развиващи се страни с цел да осигурят правна и финансова защита на инвестициите на инвеститорите от развитите страни, тези споразумения се основават на три главни цели: недопускане на дискриминация, защита на инвеститорите и техните инвестиции, и установяване на правен механизъм, който чрез международен арбитраж гарантира спазването на тези принципи. Когато обаче през 90-те години бяха внесени първите иски, се изясниха редица проблеми, най-вече по отношение на риска от конфликт между частните интереси и регулаторните функции на публичните органи.

На многостранно или плурилатерално равнище преговорите относно инвестициите претърпяха неуспех на равнище ОИСР, когато през 1989 г. обсъжданията по международно инвестиционно споразумение (МИС) се сблъскаха с въпроса за запазването на пространство на публична намеса, което беше заплашено от перспективата в бъдеще да бъде лишено от възможността за намеса, която да не зависи от частни интереси. Преговорите бяха подновени в СТО през 2004 г., но отново бяха прекъснати поради възражения на същите основания, представени от развиващите се страни. Описаните събития от миналото трябва да се имат предвид на всеки етап от определянето на бъдещата европейска политика в областта на инвестициите.

(1) Определения и приложно поле

Членове 206 и 207 посочват единствено ПЧИ като област на изключителна компетентност на ЕС. Понятието е определено в решенията на Съда на ЕС въз основа на три критерия: тя следва да се счита за дълготрайна инвестиция, която представлява най-малко 10% от собствения капитал/дялове от дъщерно дружество и предоставя на инвеститора управленски контрол над дейностите на дъщерното дружество. Посоченото определение съответства с това на МВФ и ОИСР и се различава, най-вече от това за портфейлните инвестиции, дългови облигации на предприятията и права върху интелектуалната собственост.

Докладчикът е на мнение, че не всички видове инвестиции изискват еднакво високо равнище на защита и, че например краткосрочните спекулативни инвестиции не заслужават същото равнище на защита като това на дългосрочните инвестиции.

Следователно докладчикът препоръчва обхватът на бъдещите европейски споразумения да бъде ограничен единствено до ПЧИ.

Ако държава-членка избере да предостави на Комисията мандат за преговори по широк кръг от инвестиции, това създава риск от значителни европейски отстъпки в областта на инвестициите, тъй като изключително отворената икономика на ЕС оставя ограничен брой допълнителни лостове при международни търговски преговори. Комисията и държавите-членки следва също така да имат предвид, че смесените споразумения ще трябва също да бъдат ратифицирани от всички национални парламенти и следователно да бъдат обект на широк обществен дебат.

Накрая, редица държави-членки използват широкообхватни определения, съгласно които дори само пощенски адрес се счита за достатъчен за определяне на националността на дадено предприятие. Това позволи на някои предприятия да заобиколят националните правни механизми на собствените си държави: като използват дъщерни дружества или инвеститори в чужбина, те са успявали да внасят искове срещу собствената си държава въз основа на ДИС, сключено от трета държава. Инвеститори също така са използвали този метод, за да избират най-изгодните за тях ДИС за внасяне на иск. Подобни практики категорично трябва да се избягват.

(2) Защита на инвеститорите

Защитата на инвеститорите остава основен приоритет на инвестиционните споразумения. В заключенията си относно съобщението, Съветът подчертава, че новата европейска рамка не трябва да влияе отрицателно на защитата на инвеститорите или на гаранциите, от които те се ползват понастоящем. Подобен ограничителен критерий може да се превърне в реална пречка, като постави Комисията пред невъзможност да подпише споразумение, което да е приемливо за държавите-членки. Необходимостта да се открият най-добрите практики, също посочена в заключенията на Съвета, сякаш представлява по-разумен и по-ефективен вариант, тъй като позволява установяването на принципи за разработване на последователна европейска инвестиционна политика.

Комисията прави разграничение между относителни гаранции за защита (недопускане на дискриминация) и абсолютни гаранции (справедливо и равнопоставено третиране, обезщетение в случай на насилствено отчуждаване). В случая на принципа за недопускане на дискриминация, следва да се отбележи, че прехвърлянето на компетентността на европейско равнище следва да позволи по-голяма последователност и по-голяма тежест за ЕС в многостранните преговори относно глобалното управление на инвестициите.

При договарянето на достъп до пазара с основните търговски партньори от развитите държави, също ще бъде необходимо да се гарантира реципрочност, като същевременно се отчита необходимостта чувствителните сектори да бъдат изключени и да се запази асиметрията в търговските отношенията на ЕС с развиващите се страни.

(3) Защита на публичното пространство

Въпросът за защитата на пространството за публична намеса ще бъде от изключително значение за определянето на бъдещата инвестиционна политика на ЕС. Утвърждаването на нови държави като местни или световни сили, разполагащи с голям

капацитет за инвестиции, измени класическата представа, според която инвеститорите произхождаха единствено от развитите държави и ЕС взема също така предвид необходимостта да се защитава срещу потенциално агресивни чуждестранни инвестиции.

Всъщност расте броят на случаите, при които приемането на ново законодателство доведоха до осъждането на държава за непряко принудително отчуждаване. Заслужава си да споменем три случая, по-конкретно случай отнасящ се до Аржентина, която беше обвинена от три предприятия в това, че е замразила заплащаната от потребителите цена на водата след икономическата криза от 2001 година. През юли 2010 г. в решение на МКУИС ясно се посочва, че правителството на Аржентина е нарушило принципа за „справедливо и равнопоставено третиране“. Аргументите на аржентинското правителство за наложителност на мярката не бяха приети от съда.

САЩ и Канада, които бяха сред първите държави, които бяха засегнати в резултат на изключително неясната формулировка в инвестиционното споразумение на НАФТА, адаптираха своя модел на двустранни инвестиционни споразумения, за да ограничат обхвата на съдебното тълкуване и за да гарантират по-добра защита на собственото пространство за публична намеса. Следователно ЕС следва да включи във всичките си бъдещи споразумения специална клауза, която урежда правото на ЕС и на държавите-членки да регулират, наред с другото, областта на околната среда, общественото здраве, правата на работниците и потребителите, промишлената политика и културното многообразие.

Освен това следва да бъдат точно определени норми, за да се избегне незаконосъобразно тълкуване от страна на международните инвеститори. По-специално:

- недопускане на дискриминация (национално третиране, най-облагодетелствана нация) следва да предоставя база за сравнение между чуждестранни и национални инвеститори чрез уточняване на необходимостта за развиване на дейност при „сходни условия“,
- справедливо и равноправно третиране трябва да бъде определено въз основа на равнището, установено от международното обичайно право,
- защита срещу принудително отчуждаване следва да предостави ясен, справедлив баланс между различните публични и частни интереси.

Освен това така наречената „защитна клауза“, която позволява включването в обхвата на ДИС на всички частноправни договори, сключени между инвеститор и страна по ДИС следва да бъде изключена от бъдещи споразумения.

Накрая Комисията и държавите-членки съставят списък на секторите, изключени от бъдещите споразумения: например, сектори, които са стратегически важни за националната отбрана и чувствителни сектори като културата и образованието. Европа трябва също така да осъзнава загрижеността на своите партньори сред развиващите се страни и не трябва да призовава за допълнителна либерализация, ако те считат, че тяхното развитие налага защита за определени сектори, най-вече сектора на обществените услуги.

(4) Включване на социални и екологични норми

Бъдещата политика на ЕС трябва да насърчава устойчивите, щадящи околната среда (особено важен въпрос в областта на добивната промишленост) и благоприятстващи висококачествените условия на труд инвестиции в съответните предприятия. Неотдавнашната реформа на насоките на ОИСП за насърчаване на отговорно поведение от страна на международните предприятия следва да се подкрепя от ЕС. Всяко инвестиционно споразумение следва да се придружава и от набор от социални и екологични норми, независимо дали ЕС преговаря по глава отнасяща се до инвестициите като част от по-мощни преговори по споразумение за свободна търговия или преговаря по самостоятелно инвестиционно споразумение.

В първия случай следва да се припомни призива на ЕП за включване във всяко споразумение за свободна търговия, подписано от ЕС, на клауза относно социалната отговорност на предприятията. В нея ще трябва да се включва задължението за прозрачност и за мониторинг, както и възможността лицата, оцетени поради неспазването на тези разпоредби, да отнесат въпроса до съд. По отношение на околната среда европейската политика би трябвало за закриля биологичното разнообразие и да облагодетелства трансфера на технологии, развитието на инфраструктура и изграждането на капацитет.

При сключване на самостоятелни инвестиционни споразумения, социалните и екологични норми трябва да бъдат включени и да им бъде придадена задължителна правна сила. Понастоящем редица ДИС съдържат клауза, която не допуска занижаване на степента на защита на законодателството в социалната и екологична област с цел привличане на инвестиции, подобна клауза следва да бъде включена във всички бъдещи споразумения.

(5) Механизъм за уреждане на спорове и международна отговорност на ЕС

Настоящата система за уреждане на спорове, която най-често действа съгласно правилата на Международния център за уреждане на инвестиционни спорове или на Комисията на ООН относно международното търговско право, се нуждае от съществени изменения, така че да включва множество основни елементи като необходимостта от повече прозрачност при разглеждане на делата и постановяването на решенията, възможност страните да обжалват решенията, задължение за изчерпване на средствата за правна защита на местно равнище (когато е целесъобразно), преди сезирането на международен арбитраж, възможност за използване на подготвени от приятел на съда (*amicus curiae*) заключения и задължение да се избере едно единствено място за арбитраж, като по този начин се избягва търсенето на най-благоприятна правна система „forum shopping“.

В допълнение, съобщението посочва възможност за въвеждане на система за внасяне на искове от една държава срещу друга. Европейската политика трябва да бъде по-амбициозна и да позволява също на профсъюзите и организациите на гражданското общество да внасят искове в съда, което е единственият начин да се установи спазването на социалните и екологични ангажменти, поети от страните.

Засегнат е също въпросът с международната отговорност на ЕС, по-конкретно във финансово отношение: ако бъде постановено съдебно решение срещу ЕС като правен

субект, кой ще поеме финансовите последици? Комисията и държавите-членки следва да разгледат този въпрос възможно най-скоро.

(б) Избор на партньори и правомощия на ЕП

Комисията състави списък от държави, които ще бъдат считани за привилегирани партньори: Канада, Китай, Индия, Меркосур, Русия и Сингапур. Посоченият избор отговаря на два критерия: пазарният потенциал и необходимостта от по-добра защита на чуждестранните инвестиции.

Комисията изтъкна също, че няма намерение да създава стандартен модел, който да се прилага по еднакъв начин за всички търговски партньори. Макар тази логика да се оправдава от необходимостта от адаптиране към положението на всеки от партньорите, тя в никакъв случай не следва да позволява избирателен подход относно ключови елементи, описани в предходните глави.

В заключение докладчикът счита, че от съществено значение е позицията на ЕП относно бъдещето на инвестиционната политика да бъде разбрана и взета предвид от Комисията и Съвета, преди да са започнали преговорите с първите партньори като Канада, Индия и Сингапур по главата относно инвестициите. Това предполага Комисията да не внася своя проектомандат за преговори в Съвета преди ЕП да е приел своята резолюция. Успоредно с това ЕП трябва също така да гарантира, че изцяло се спазват новите му правомощия, произтичащи от Договора от Лисабон и рамковото споразумение между Комисията и ЕП, така че мандатите за преговори да му бъдат представяни достатъчно рано, за да може той да изрази своята позиция, която трябва да бъде надлежно взета предвид от Комисията и Съвета.

8.2.2011

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО РАЗВИТИЕ

на вниманието на комисията по международна търговия

относно бъдещата европейска политика в областта на международните инвестиции (2010/2203(INI))

Докладчик по становище: Bill Newton Dunn

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по развитие приканва водещата комисия по международна търговия да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

1. счита, че инвестициите могат да имат положително отражение върху растежа и трудовата заетост не само в ЕС, но и в развиващите се страни, тъй като инвеститорите активно допринасят за целите за развитие на приемащите държави, като подпомагат например местната икономика чрез трансфер на технологии и използват местен труд и производствени ресурси;
2. отбелязва, че бъдещата инвестиционна политика на ЕС спрямо развиващите се страни трябва да бъде силно съсредоточена върху засилването на инвестиционните потоци, създаващи работни места с достойни условия на труд и намаляващи бедността;
3. изразява загриженост във връзка с това, че преките чуждестранни инвестиции в най-слабо развитите страни се изключително ограничени и че има тенденция да се концентрират в природни ресурси;
4. подчертава, че справедливостта в инвестиционните споразумения предполага на развиващите се страни да бъде позволено да правят разлика между инвестициите въз основа на това, какъв е техния принос към целите за развитие;
5. счита също така, че предвид стабилните темпове на растеж и значителния потенциал в голям брой развиващи се страни, много от които се ползват от дългогодишни привилегирани отношения с Европа, предлаганите подобрения в

инвестиционната политика, съчетани с ефективно и ефикасно сътрудничество, биха били от изключителна полза както за ЕС, така и за развиващите се икономики;

6. отбелязва, че инвестиционните рискове са по принцип по-високи в развиващите се страни, както и че доброто управление, принципите на правовата държава и прозрачността са ключови принципи за стабилна и ефективна защита на инвеститорите; счита, че увеличаването на инвестициите в развиващите се страни е важно за развитието и че договорите в областта на инвестициите могат да спомогнат за подобряването на управлението и за постигането на стабилната и безопасна среда, която е необходима за насърчаване на преките чуждестранни инвестиции; счита обаче, че това е възможно в контекста на инвестиционна уредба, която се основава не само на правата на инвеститорите, но и на техните задължения, като част от едно по-широко партньорство между ЕС и развиващите се страни с цел намаляване на бедността в съответствие с ангажиментите във връзка с Целите на хилядолетието за развитие (ЦХР); счита, че за тази цел договорите на ЕС в областта на инвестициите трябва да съдържат разпоредби, които вменят на приемащата държава задължение за насърчаване на устойчивите инвестиции, трансфера на технологии и борбата срещу корупцията, а на инвеститорите – задължения във връзка със спазването на правата на човека, трудовите права и корпоративната социална отговорност;
7. призовава Комисията да отделя по-голямо внимание на развиващите се страни като потенциални инвестиционни партньори; отбелязва също, че основната грижа на Комисията е да проектира инвестиционна политика на ЕС, която отразява целта за постигане на максимална защита на европейските инвеститори; посочва в тази връзка, че в Договора за функционирането на Европейския съюз той се задължава да води съгласувани политики с цел развитие, т.е. да „взема предвид целите на сътрудничеството за развитие при изпълнението на политиките, които биха могли да засегнат развиващите се страни”¹;
8. предупреждава срещу воденето на политика на двойни стандарти по отношение правата и задълженията на дружествата; призовава Комисията да насърчава активно корпоративната социална и екологична отговорност (основаваща се на международни стандарти като например насоките на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) за многонационалните предприятия и Глобалния договор на Организацията на обединените нации (ООН)), за да се даде възможност за ефективен контрол върху последиците от дейностите на многонационалните предприятия и техните дъщерни предприятия в развиващите се страни за социалната сфера, околната среда и зачитането на правата на човека; отбелязва подхода на Комисията, основан на идеята, че задълженията на дружествата не следва да бъдат правно обвързващи, а следва да остават доброволни по силата на кодекс за поведение; счита, че дружествата трябва да бъдат задължени да спазват международното и националното право и да им се търси отговорност, когато се установи, че са извършили нарушение, както и да публикуват актуални доклади относно своите дейности, в това число относно липсата на напредък;
9. подчертава, че е важно да се гарантира, че договорите в областта на инвестициите

¹ Договор за функционирането на Европейския съюз, член 208.

са съгласувани с всички други политики, засягащи развиващите се страни, и че те следователно включват клаузи относно правата на човека, равенството между половете, околната среда, достойните условия за труд, прозрачността и борбата срещу незаконните капиталови потоци; в съответствие с това счита, че споразуменията на ЕС следва да подобрят модела, предоставен от съществуващите двустранни споразумения на държавите-членки в областта на инвестициите, като разширят целите (и включат устойчивото развитие), предвидят по-точни разпоредби (особено по отношение определението на преките чуждестранни инвестиции и непрякото принудително отчуждаване), включат ограничения (за да дадат възможност за контрол върху движението на капиталите) и добавят задължения за инвеститорите и правителствата на приемащите държави;

10. посочва, че трябва да се постигне баланс между целта за насърчаване на конкурентоспособността на ЕС чрез пазарен достъп и защита на инвестициите и предоставянето на право на регулиране на развиващите се страни, за да работят за осъществяването на собствените си програми за развитие;
11. подчертава, че в инвестиционните споразумения, които засягат развиващите се страни, са необходими разпоредби за по-силно насърчаване на инвестициите;
12. призовава ЕС да спазва своите ангажименти за подпомагане на търговията и да засили своята подкрепа за изграждането на капацитет и доброто управление, като отделя специално внимание на парламентите, съдебните органи, инфраструктурата, укрепването на данъчните системи и насърчаването на достъпа до капитали и микрофинансиране, включително микрофинансиране с нестопанска цел, в развиващите се страни, в съответствие с неотдавнашната зелена книга на Комисията относно политиката на развитие, така че развиващите се страни да станат по-привлекателни за чужди инвестиции и да им се предостави помощ, за да подобрят своя капацитет за управлението на такива инвестиции;
13. счита, че инвестиционната политика на ЕС следва да взема предвид разликите между страните със среден доход и страните с нисък доход и да е насочена по-специално към насърчаването на гъвкавостта по отношение на чуждестранните инвестиции в развиващите се страни в дейности и сектори с ясно и значително отражение върху устойчивото развитие, които в противен случай може и да не привлекат инвестиции поради съпровождащите ги рискове; счита, че трябва да се окаже по-силна подкрепа на местните дружества, по-специално чрез стимули за увеличаване на тяхната производителност, за ангажирането им в по-тясно сътрудничество и за подобряване на уменията на работната ръка – области със значителен потенциал за засилване на икономическото развитие, конкурентоспособността и растежа в развиващите се страни;
14. насърчава също така трансфера на нови екологични технологии на ЕС към развиващите се страни като най-добрият начин за насърчаване на екологичен и устойчив растеж;
15. посочва, че промишленото развитие има изключителен потенциал за трансформиране на националните икономики и за разлика от земеделския износ или добива на природни ресурси, които излагат икономиките на сътресения, е по-

вероятно да предостави по-големи перспективи за дългосрочен растеж на производителността; поради това приканва развиващите се страни да обърнат внимание на този въпрос като разработят и приложат политики за индустриализация, със специален акцент върху специализацията на производството и изграждането на търговски капацитет;

16. признава важността на равнопоставеността в инвестиционните отношения, но счита, че предвид големите неравенства, които съществуват между множество „крехки” развиващи се страни и държавите-членки на ЕС, в някои случаи може да се наложи диференциран подход по отношение на реципрочността;
17. настоятелно призовава ЕС да зачита правото на развиващите се страни да управляват самостоятелно своите икономически стратегии и да си сътрудничи с тях за постигането на инвестиционни споразумения от взаимна полза, дори ако това означава използването на модел, различен от този на двустранните договори в областта на инвестициите; подчертава, че тези споразумения трябва да предоставят необходимата гъвкавост за развиващите се страни, за да им се позволи да съсредоточат инвестиции в най-релевантните за тях сектори, които имат най-голям капацитет за генериране на устойчив растеж;
18. подчертава добавената стойност на една последователна и интегрирана инвестиционна политика на ЕС; счита, че развиващите се страни биха имали голяма полза от това да преговарят с ЕС като основен партньор във връзка с инвестиционните договорености, отколкото да разчитат на множество споразумения с отделните държави-членки, при условие че инвестиционната политика на ЕС намери правилния баланс между целите за защита на инвеститорите и целите за развитие на приемащите държави; поради това счита за изключително важно установяването на подходящ краен срок за подмяна на двустранните договори на държавите-членки със споразумения на равнище ЕС; счита, че в това отношение инвестиционната политика на ЕС следва да включва строги разпоредби относно прозрачността, особено по отношение на правилата за арбитраж, и следва да задължава инвеститорите да изчерпат средствата на национално равнище, преди да се обърнат към международен арбитраж.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	7.2.2011 г.
Резултат от окончателното гласуване	+: 24 -: 0 0: 0
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Thijs Berman, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Eleni Theocharous, Ivo Vajgl, Iva Zanicchi
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Kriton Arsenis, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Santiago Fisas Ayxela, Emma McClarkin, Csaba Óry, Åsa Westlund
Заместник(ци) (чл. 187, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Andres Perello Rodriguez, Teresa Riera Madurell

2.3.2011

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ИКОНОМИЧЕСКИ И ПАРИЧНИ ВЪПРОСИ

на вниманието на комисията по международна търговия

относно бъдещата европейска политика в областта на международните инвестиции (2010/2203(INI))

Докладчик по становище: David Casa

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по икономически и парични въпроси приканва водещата комисия по международна търговия да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

1. подчертава, че понастоящем не съществува окончателно определение на ПЧИ; отбелязва, че настоящата инвестиционна рамка се характеризира с ниска предвидимост при тълкуването на Договора и скъпоструващи арбитражни процеси, които не разполагат с процедурни гаранции; отбелязва също, че капиталовите потоци между държавите-членки на ЕС и развиващите се страни са двупосочни, което следва да бъде взето предвид при разработването на всяка европейска инвестиционна рамка;
2. признава, че вследствие на ДФЕС преките чуждестранни инвестиции сега попадат в обхвата на изключителната компетентност на ЕС; счита, че Парламентът трябва да участва адекватно в изготвянето на бъдещата инвестиционна политика; това изисква надлежно консултиране относно мандатите за предстоящите преговори, както и предоставяне на редовна и задоволителна информация за състоянието на текущите преговори;
3. отбелязва, че ЕС е важен икономически блок, който има значителна тежест в преговорите и поради това, с оглед на сключването на по-балансирано споразумение със своите икономически партньори, ЕС трябва да бъде насърчаван по целесъобразност да преговаря с регионалните икономически и търговски зони вместо с отделните страни; счита, че една обща инвестиционна политика може да отговори на очакванията както на инвеститорите, така и на заинтересованите

държави, и може да спомогне за повишаването на конкурентоспособността на ЕС и неговите предприятия и за увеличаването на заетостта;

4. посочва необходимостта от координирана европейска рамка, която е предназначена да осигурява сигурност и по възможност да насърчава утвърждаването на принципите и целите на Европейския съюз; отбелязва преминаването от ДИС между държавите-членки и трети държави към ДИС между ЕС и трети държави, което се разглежда като положителна стъпка; отбелязва, че е необходимо да се създаде преходна система по време на подобен преход към европейска инвестиционна рамка, до влизането в сила на постоянна рамка;
5. отбелязва, че държавите-членки са решени да приветстват замяната на съществуващите ДИС, ако новите ДИС се основават на равностойни или по-добри условия; трябва да се гарантира, че новите ДИС не противоречат на основните принципи на ЕС, като зачитането на правата на човека; счита, че тези ДИС следва да се основават на най-добрите практики на държавите-членки;
6. отбелязва, че договарянето на ДИС е процес, който отнема време;
7. отбелязва, че уреждането на спорове и арбитражът отнемат време и средства и че съществува значителна липса на прозрачност в тези процедури;
8. призовава Комисията да гарантира, че евентуалните преходни изисквания и задължения не обременяват излишно и несъразмерно държавите-членки и не накарват ненужно техния капацитет за водене на преговори;
9. признава изключителното значение на една сигурна правна рамка, която защитава инвеститорите и техните инвестиции посредством защита преди и/или след извършване на инвестицията, ефективна защита на инвестициите, механизми за съдебна защита пред международни съдилища и ефективни системи за уреждане на спорове, включително спорове между държави и инвеститори от други държави; счита, че е важно да се определят и правила относно задълженията и отговорността за наложените глоби; изисква всичко това да бъде взето предвид при формулирането на всяка рамка, за да се гарантира възможно най-голяма сигурност по отношение на вече действащите ДИС, както и по отношение на тези, които предстои да бъдат сключени;
10. отбелязва, че очакваното подобряване на сигурността ще помогне на МСП да инвестират в чужбина, и в тази връзка посочва, че гласът на МСП трябва да бъде чул по време на преговорите;
11. отбелязва, че при съставянето на ДИС обикновено се използват неясни формулировки, които позволяват различни тълкувания, и призовава Комисията възможно най-бързо да издаде незадължителни насоки, например под формата на образец на ДИС, които могат да се използват от държавите-членки с цел да се повиши сигурността и последователността; счита, че бързият преход към европейската политика в областта на международните инвестиции ще предотврати несигурността и непоследователността;

12. отбелязва, че бъдещите инвестиционни споразумения на ЕС трябва да се стремят по възможност да насърчават общите политически цели на ЕС, включително целите, свързани със защитата на правата на човека, както и социалните и екологичните норми;
13. счита, че в бъдеще ЕС следва да отдава приоритет на „устойчивите“ инвестиции както в областта на околната среда, така и в социалната област, включително въз основа на неотдавнашните разпоредби на ОИСП;
14. оценява положително използването на междудържавни механизми за уреждане на спорове.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	28.2.2011
Резултат от окончателното гласуване	+: 28 -: 0 0: 0
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Burkhard Balz, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Markus Ferber, Vicky Ford, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sylvie Goulard, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Philippe Lamberts, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Ivari Padar, Anni Podimata, Antolín Sánchez Presedo, Edward Scicluna, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Corien Wortmann-Kool
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Thijs Berman, David Casa, Sari Essayah, Robert Goebbels, Carl Haglund, Gianluca Susta

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	16.3.2011
Резултат от окончателното гласуване	+: 20 -: 0 0: 8
Членове, присъствали на окончателното гласуване	William (The Earl of) Dartmouth, Laima Liucija Andrikienė, Kader Arif, David Campbell Bannerman, Daniel Caspary, Christofer Fjellner, Метин Казак, Bernd Lange, David Martin, Emilio Menéndez del Valle, Vital Moreira, Cristiana Muscardini, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Niccolò Rinaldi, Tokia Saïfi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Gianluca Susta, Keith Taylor, Iuliu Winkler, Pablo Zalba Bidegain, Paweł Zalewski
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Catherine Bearder, George Sabin Cutaş, Béla Glattfelder, Salvatore Iacolino, Syed Kamall, Elisabeth Köstinger, Miloslav Ransdorf, Carl Schlyter, Michael Theurer, Inese Vaidere, Jarosław Leszek Wałęsa